

ubetinget straffer, hvor meget mindre kan det da tillades Politiet at gøre noget saadant, fordi det mistænker en Kvinde for at gøre sig skyldig i et Forhold, som Loven ikke straffer. Forholdet ved denne Advarsel kan ikke sammenlignes med den Advarsel, der i Straffelovens § 178 er foreskrevet med Hensyn til Konkubinats (utugtigt Samliv); thi denne Advarsel meddeles kun, naar det er bevist, at de paagældende føre et forargeligt Samliv, ikke paa den blotte Mistænke, og den gaar ud paa, at vedkommende skulle forandre et bevisligt stedfindende Forhold (flytte fra hinanden), medens Advarselen efter Loven af 1874 vedrører fremtidige Handlinger, som den paagældende maatte derhos aldrig har haft til Djeled at indlade sig paa.

Det er ogsaa i og for sig en højst ejendommelig Ting at udnytte Politimænd som Sædelighedsprædikanter og overdrage dem at advare Kvinderne om deres Pligt til at leve sædelig, i Stedet for at lade Loven advare dem, ligesom det sker ved alle andre Forbrydelser. Og endnu ejendommeligere er det, at Politiets Advarselmyndighed er eneældig (suveræn), saa at Kvinden intet Middel har til at hindre Misbrug af Myndigheden eller komme til sin Ret ligeoverfor saadanne, og der ses dog ingen Grund til at tro, at det skulde være mere umuligt, at denne Myndighed skulde kunne blive misbrugt end hvilkensomhelst anden Politiet overdragen Myndighed, mod hvilken Borgerne kunne søge Tilflugt hos Dom-

stolene. Det er kun den Opfattelse af den løsagtige Kvinde, at hun staar udenfor Lov og Ret, der kan føre til en sliq Myndighed for Politiet, men denne Opfattelse bør ikke godkendes.

Den samme Indbending maa gøres mod den Politiet ved Loven af 1874 §§ 3, 5 og 8 overdragne Myndighed til at tvinge mistænkte og straffede Kvinder til at underkaste sig Lægevisitation, en Behandling af en Kvinde, der, naar den paatvinges hende, er i højeste Grad bestemmende og modbydelig. Det er haardt nok, at hun ved Dom skal kunne tvinges til at taale en sliq Undersøgelse, men at hun skal kunne tvinges dertil vilkaarlig af en Politimester uden at have Ret til at kræve hans Paabud prøvet af Domstolene, er uretfærdigt. Politiet kan jo ikke — selv med sin bedste Vilje — altid sikre Borgerne en upartist og retfærdig Behandling, og derfor bør Politimagten staa under Kritis af Domstolene, naar der foreligger Indgreb i Borgernes Frihedsomraade. Ogsaa her er det til Grund liggende Motiv (Hovedgrund) den Betragtning, at den løsagtige Kvinde er retløs.

Den Politiet i de heromhandlede Paragrafer af Loven af 1874 og Straffelovens § 180 indrømmede vilkaarlige Myndighed over Personer af Kvindefønnet er i Strid med de Grundsætninger, som ellers følges med Hensyn til at sikre Borgerne mod Overgreb fra Administrationens Side, og hine Bestemmelser bør derfor ophæves.